

Historický projev Muammara Kaddáfího na Valném shromáždění OSN 23. září 2009

Jménem Africké unie bych chtěl pozdravit členy Valného shromáždění Organizace spojených národů a doufám, že toto setkání bude jedním z nejdůležitějších v historii světa.

Jménem Valného shromáždění na jeho šedesátém čtvrtém zasedání pod vedením Libye, jménem Afrického svazu, jménem tisíce tradičních afrických království a jménem svým bych rád využil této příležitosti jako předseda Africké unie a pozdravil našeho syna Obamu, protože on přistupuje poprvé před Valné shromáždění, a my ho zdravíme, protože jeho země je hostitelem tohoto fóra.

Toto zasedání se koná na pozadí tolika problémů, které nás obklopují, a svět by se měl sjednotit a společně pracovat na překonání těchto problémů, které jsou naším hlavním společným nepřítelem: změna klimatu a takové příznaky mezinárodní krize, jakými jsou úpadek kapitalistické ekonomiky, potravinová krize a nedostatek pitné vody, ničení přírody, terorismus, imigrace, pirátství, epidemie přírodní i zaviněné člověkem, šíření jaderných zbraní. Možná byl virus prasečí chřipky vytvořený v laboratoři a dostal se mimo kontrolu, přičemž měl být původně válečnou zbraní. Tyto problémy zahrnují také pokrytectví, chudobu, strach, komerci a nemorálnost.

Jak víte, byla Organizace spojených národů založena třemi nebo čtyřmi zeměmi, které bojovaly v té době proti Německu. **Organizace spojených národů byla založena státy, které se spojily v boji proti Německu ve druhé světové válce. Tyto státy vytvořily skupinu s názvem Rada bezpečnosti, udělaly ze svých vlastních zemí stálé členy a udělily jim právo veta.** V té době jsme zde nebyli. Organizace spojených národů byla založena v souladu s koncepcí tří zemí a bylo navrženo, abychom v ní zaujali místo – v organizaci, která byla původně namířená proti Německu. To je skutečná podstata Organizace spojených národů z doby, kdy byla před 60 lety založena.

To se stalo za neexistence asi 165 zemí, což odpovídá poměru jedna ku osmi: jeden byl přítomen, a osm dalších chybělo. Přítomní vypracovali Chartu, jejíž kopii mám zde. **Pokud budete číst Chartu Organizace spojených národů, ukáže se, že se preambule Ústavy liší od dalších článků.** Jak se to stalo? Všichni ti, kteří přijeli na konferenci v San Francisku v roce 1945, se podíleli na přípravě preambule, ale články a vnitřní jednací řád Rady bezpečnosti vypracovali tzv. odborníci, specialisté a zainteresované země – tytéž země, které vytvořily Radu bezpečnosti a spojily se v boji s Německem.

Preambule je velmi atraktivní a nikomu na ní nic nevádí, ale veškerá ustanovení, která následují, jejímu smyslu úplně odporují. Odmítáme taková ustanovení a nikdy je nebudeme podporovat; skončila s druhou světovou válkou. Preambule uvádí, že všechny státy, velké i malé, jsou si rovny. Jsme si rovni, co se týká stálých míst? Ne, nejsme si rovni. Preambule uvádí, že všechny státy jsou si rovny, bez ohledu na to, zda jsou malé nebo velké. Máme právo veta? Jsme si rovni? Preambule uvádí, že máme stejná práva, bez ohledu na to, zda máme velkou vládu nebo malou. Tak je to formulováno a my jsme se na tom dohodli v preambuli. Proto právo veta protirečí Chartě. Stálí členové jsou v rozporu s Chartou. Neakceptujeme a neuznáváme právo veta.

(V tomto okamžiku Kaddáfí roztrhl Chartu OSN)

Preambule Charty uvádí, že ozbrojené síly mohou být použity pouze ve společném zájmu. To je preambule, na které jsme se dohodli a podepsali ji, a připojili jsme se k Organizaci spojených národů, protože jsme chtěli, aby to bylo v Chartě. Uvádí se v ní, že ozbrojené síly by měly být používány pouze ve společném zájmu všech zemí, ale k čemu došlo od té doby? **65 válek vypuklo po vzniku Organizace spojených národů a Rady bezpečnosti - 65 po jejich vytvoření, a počet obětí přesáhl počet obětí druhé světové války, počítá se v miliónech.** Odpovídá válčení, agrese a násilí v těchto 65 válkách společným zájmům nás všech? Ne. Bylo to v zájmu jedné, tří nebo čtyř zemí, ale ne všech států.

Pojďme diskutovat o tom, zda tyto války byly v zájmu jedné země nebo všech států. Je to zjevné porušení Charty Organizace spojených národů, které jsme podepsali, a pokud nebudeme jednat v souladu s Chartou Organizace spojených národů, kterou jsme přijali, odmítneme ji, a nebudeme se bát diskutovat o tom prostřednictvím diplomatických kanálů s každým.

Nyní hovoříme o budoucnosti Organizace spojených národů. A tam by nemělo být pokrytectví nebo diplomacie, protože je to velká a zásadní otázka budoucnosti světa. Toto pokrytectví způsobilo 65 válek od vzniku Organizace spojených národů.

Preambule rovněž uvádí, že pokud je použita vojenská síla, musí to být vojenská síla Organizace spojených národů, to znamená, že vojenská intervence Spojených národů je kolektivním zásahem Organizace spojených národů, a nikoli použití ozbrojené síly jednou, dvěma nebo třemi zeměmi. Všichni členové Organizace spojených národů budou rozhodovat, zda je nutné začít válku pro udržení mezinárodního míru a bezpečnosti. Při založení Organizace spojených národů v roce 1945 bylo ustanoveno, že pokud by hrozil aktu agrese jednoho státu proti druhému, všichni členové Organizace spojených národů jsou povinni zabránit takovým akcím a předcházet jim.

Pokud by nějaká země, například Libye, hrozila agresí proti Francii, reagovala by na to celá organizace, protože Francie je suverénním státem – členem Spojených národů, a my všichni máme společnou odpovědnost za ochranu svrchovanosti všech národů. Přesto vypuklo 65 agresivních válek a Organizace spojených národů neučinila žádné kroky, aby jim zabránila.

Osm dalších rozsáhlých, brutálních válek, jejichž obětmi se staly asi dva miliony lidí, bylo iniciováno členskými státy, které mají právo veta. Tyto země, které nás chtějí přesvědčit o tom, že podporují svrchovanost a nezávislost států, vlastně samy používají agresivní sílu proti státům.

Ačkoli bychom chtěli věřit, že tyto země se snaží usilovat o mír a bezpečnost ve světě a chránit lidi, vidíme, že se místo toho uchylují k agresivním válkám a vyvolávání nepřátelství. Mají právo veta, dali sami sobě stálá křesla v Radě bezpečnosti, a zahájily války, které přinesly milióny obětí.

Princip nevměšování se do vnitřních záležitostí států je zakotvena v Chartě Organizace spojených národů. Proto žádná země nemá právo se vměšovat do záležitostí jiné vlády, demokratické nebo diktátorské, socialistické nebo kapitalistické, zpátečnické nebo pokrokové. Je to zodpovědnost každé společnosti, je to interní záležitost lidu země.

Senátoři Říma jmenovali Julia Caesara diktátorem, protože to bylo v té době pro Řím užitečné. Nikdo nemůže říci, že v té době dal Řím Caesarovi právo veta. Veto není uvedeno v Ústavě.

Zapojili jsme se do Organizace spojených národů, protože jsme věřili, že jsme si rovni, avšak konstatujeme, že jedna země může vznést námitku proti všem rozhodnutím, která činíme.

Kdo jim dal status stálých členů Rady bezpečnosti? Čtyři z nich si udělili tento status sami sobě. Jedinou zemí, které byl udělen status stálého člena tímto shromážděním, je Čína. Tento status byl udělen demokratickým

způsobem, ale ty ostatní byly získány způsobem nedemokratickým, na základě diktátorského nařízení, proti naší vůli, a neměli bychom se s tím smířit.

Reforma Rady bezpečnosti, kterou potřebujeme, nespočívá ve zvýšení počtu členů, které by pouze zhoršovalo situaci. Podle známého rčení, pokud přidáte více vody, získáte více špíny. To bude jen zhoršovat stav. Situace se bude pouze zhoršovat, pokud budeme jen přidávat další velké země k těm, které jsou již členy Rady. Tím se jen zvětší počet supervelmocí. Proto odmítáme přidání dalších stálých míst.

Řešením není mít více stálých míst, což by bylo velmi nebezpečné. Přidání více velmocí rozdrtí malé, zranitelné země a země třetího světa, které jsou zahrnuté v takzvané skupině G100, sdružujících se na fóru, které jeden z členů nazval Fórem malých států.

Tyto země budou potlačeny velmocemi, pokud další velké zemi bude poskytnuto členství v Radě bezpečnosti. Tyto dveře by měly být zavřeny, pevně a kategoricky to žádáme. Přidání dalších míst v Radě bezpečnosti by vedlo ke zhoršení chudoby, nespravedlnosti, napětí na světové úrovni, ale také k již bez toho ostré konkurenci mezi některými zeměmi, jako Itálie, Německo, Indonésie, Indie, Pákistán, Filipíny, Japonsko, Brazílie, Nigérie, Argentina, Alžírsko, Libye, Egypt, Demokratická republika Kongo, Jižní Afriky, Tanzanii, Turecko, Írán, Řecko a Ukrajina. Všechny tyto země budou usilovat o místo v Radě bezpečnosti, takže by měla tolik členů, jako Valná hromada, což by vedlo ke zbytečnému soupeření.

Co by mohlo být řešením? Řešení musí spočívat v tom, že Valné shromáždění přijme pod předsednictvím pana Ali Trekiho závazné usnesení, založené na vůli většiny členů zastupitelstva, a nevezme v úvahu zájmy jiných subjektů. Řešením by mělo být uzavření členství v Radě bezpečnosti pro přijetí jiných států. Tento bod je uveden v programu tohoto zasedání Valného shromáždění, kterému předsedá pan Ali Treki. Naším cílem musí být demokracie, založená na rovnosti členských států. Musí být rovnost mezi členskými státy a pravomoci a mandáty Rady bezpečnosti musí být předloženy Valné hromadě. Musí existovat členství pro sdružení, nikoli pro jednotlivé státy, protože to by dávalo právo jakékoliv zemi stát se členem, což odpovídá duchu preambule.

Ku příkladu žádná země by nemohla odmítnout členství v Radě Itálii, pokud by členství bylo uděleno Německu. Argumentem pro Itálii by mohla být skutečnost, že Německo bylo útočníkem a bylo poraženo ve druhé světové válce. Pokud bychom poskytli členství Indii, Pákistán by také mohl říci, že je jadernou zemí a zaslouží si členství, a přitom jsou obě země ve válce. Vytvořila by se nebezpečná situace. Pokud nabízíme členství Japonsku, museli bychom nabídnout členství Indonésii, největší muslimské zemi na světě. Pak by Turecko, Írán a Ukrajina vyjádřily stejný nárok. Co bychom mohli říci Argentině nebo Brazílii? Libye si zaslouží členství pro své úsilí v oblasti globální bezpečnosti, **po likvidaci svého programu zbraní hromadného ničení**. Pak by Jižní Afrika, Tanzanie a Ukrajina mohly požadovat totéž. Všechny tyto země jsou důležité. Možnost členství v Radě bezpečnosti by měla být uzavřena.

Tento přístup je falešným trikem. Pokud opravdu chceme reformovat OSN, zvýšení počtu supervelmocí není způsobem, jakým najdeme řešení. Řešení spočívá v podpoře demokracie na úrovni společného fóra světa, Valného shromáždění, kterému musí být předány pravomoci Rady bezpečnosti. Rada bezpečnosti bude pouhým nástrojem provádění rozhodnutí Valného shromáždění, které bude jakýmsi parlamentem, zákonodárným sborem pro celý svět.

Rada bezpečnosti by měla být jen nástrojem k provádění rozhodnutí přijatých Valným shromážděním. Nemůžeme se smířit s aktuální situací. Členové Organizace spojených národů musí být legislativním sborem světa a jejich rozhodnutí musí být závazné. Valné shromáždění se řídí doporučeními Rady bezpečnosti. Mělo by tomu být naopak, Rada bezpečnosti musí jednat v souladu s rozhodnutími Valné hromady. Valné shromáždění Organizace spojených národů zahrnuje 192 zemí světa, zatímco Rada bezpečnosti se skládá z 15 členů.

Jak můžeme být spokojeni se situací, související se světovým mírem a bezpečností, když jen čtyři země nebo deset zemí má kontrolu nad celým světem? Je nás 192 národů a států a připomínáme řečníky v londýnském Hyde Parku. Jen mluvíme, ale nikdo nebere v úvahu naše návrhy. Jsme jen dekorací, která nemá žádný reálný význam.

Jste jen dekorací. Jste „řečnickým koutkem“, jste řečníky v Hyde Parku, nic víc a nic méně. Uděláte prohlášení a pak zmizíte. Přesně tím jste.

Pokud by se Rada bezpečnosti stala pouze výkonným orgánem, jehož úkolem je provádění rezolucí přijatých Valným shromážděním, neexistovala by žádná konkurence mezi členskými státy. Pokud by se Rada bezpečnosti stala nástrojem usnesení Valného shromáždění, nebylo by žádné soupeření. Rada bezpečnosti by jednoduše reprezentovala všechny národy. V souladu s návrhem předloženým Valnému shromáždění by měly stálá křesla v Radě bezpečnosti všechny svazy a skupiny zemí.

27 členských států Evropské unie by mělo mít jedno stálé křeslo v Radě bezpečnosti. Africká unie by měla mít stálé křeslo v Radě bezpečnosti. Latinská Amerika a ASEAN by měly mít stálé křeslo. Ruská federace a Spojené státy jsou již stálými členy Rady bezpečnosti. Společenství pro otázky rozvoje jižní Afriky (SADC), pokud by se konečně ustavilo, musí mít také trvalé místo. 22 zemí Ligy arabských států by mělo mít trvalé místo. Padesát sedm zemí Organizace islámské konference musí mít stálé místo. Sto osmnáct Hnutí nezúčastněných zemí by také mělo trvalé místo v Radě.

Potom zde máme skupinu G 100, malé země také musí mít stálé místo. Zemím, které nejsou součástí mnou zmíněných celků, by mělo být dáno v Radě bezpečnosti stálé místo, na kterém se budou střídát na principu rotace každých 12 nebo 6 měsíců. Pak je zde otázka zemí, jako je Japonsko a Austrálie, které nepatří k žádným organizacím, nebo takových, jako Ruská federace, která není členem žádné unie. Každá země by měla mít v Radě bezpečnosti možnost hlasovat.

To je životně důležitá otázka. Jak již bylo uvedeno, Valná hromada, to je Kongres a Parlament světa, je to hlava světa. „My jsme národy a nikdo mimo tohoto Valného shromáždění nebude uznán.“

Předseda shromáždění pan Ali Abdel Salam at-Treki a generální tajemník Ban Ki-moon připraví návrh zákona a o vytvoření nezbytných výborů pro zpracování tohoto návrhu se bude hlasovat. Rada bezpečnosti se odteď bude skládat z koalice národů.

Toto je spravedlnost. Toto je demokracie. A to bude konec Rady bezpečnosti, složené ze zemí vybraných tam proto, že vlastní jaderné zbraně a pokročilé technologie.

To je terorismus. Nemůžeme dovolit, aby Radě bezpečnosti vládly supervelmoci. To je samo o sobě terorismus.

Pokud chceme, aby svět byl sjednocený a žil v míru a bezpečí, to je to, co musíme udělat. Pokud chcete žít ve válce, je to na vás. Ve světě budou pokračovat konflikty a bude prolévána krev do Soudného dne, nebo do konce světa. Všichni členové Rady bezpečnosti by měli mít právo veta, nebo musíme eliminovat celou koncepci veta v nové Radě. Bude to skutečná Rada bezpečnosti. Podle těchto nových návrhů předložených Valnému shromáždění, se stane výkonným orgánem, odpovědný Valnému shromáždění, které bude mít skutečnou moc určovat pravidla.

Tak budou všechny země v Radě bezpečnosti rovnoprávné, stejně jako jsou ve Valném shromáždění. Ve Valném shromáždění jsme si všichni v hlasování rovni. Podobně by to mělo být v Radě bezpečnosti. Jedna země má právo veta, jiná země toto právo nemá, jedna země má stálé místo, jiná země takové místo nemá. Neměli bychom se s tím smířit a nemusíme souhlasit s usneseními přijatými Radou bezpečnosti v jejím současném

složení. Byli jsme v područí, byli jsme kolonií, ale teď jsme nezávislí. **Nyní zde demokratickým způsobem rozhodujeme o budoucnosti světa, o zajištění míru a bezpečnosti všech národů, malých i velkých, všechny jsou si rovné.** Jinak by se jednalo o terorismus, protože terorismus, to není jen „Al-Káida“, ale také může mít jinou formu.

Musíme se řídit pouze většinou hlasů Valného shromáždění. Pokud Valné shromáždění rozhoduje hlasováním, je v tomto případě nezbytné řídit se jejími ustanoveními a dodržovat její rozhodnutí. Nikdo není nad Valným shromážděním. Ten, kdo tvrdí, že je nad Valným shromážděním, musí opustit Organizaci spojených národů a jednat samostatně. Demokracie neexistuje pro bohaté nebo nejsilnější, nebo pro ty, kteří jsou zapojeni do teroristických aktivit. Všechny země by měly být rovnoprávné a tak na ně musí být pohlíženo.

V současné době představuje Rada bezpečnosti feudalismus v oblasti bezpečnosti, politický feudalismus pro ty, kteří mají trvalé místo, využívají ho proti nám. **Tato rada by neměla být nazývána Radou bezpečnosti, ale Radou teroru.** V našem politickém životě, v případě, že je třeba použít Radu bezpečnosti proti nám, obrátí se k ní. **Pokud nepotřebují využít Radu bezpečnosti proti nám, pak o ni nemají žádný zájem.** Pokud se jim to hodí pro vlastní sobecké zájmy a plány, respektují a oslavují Chartu a využívají ji proti chudým zemím. **Ale pokud se jim to hodí, porušují Chartu, ignorují ji, jako kdyby neexistovala.**

Pokud je právo veta poskytováno těm členům Rady bezpečnosti, kteří mají moc, je to nespravedlnost, je to terorismus a neměli bychom to tolerovat. Neměli bychom žít ve stínu této nespravedlnosti a teroru.

Velmocí mají své globální zájmy a používají veto na ochranu těchto zájmů. Například v Radě bezpečnosti, která využívá autoritu Organizace spojených národů, hájí své zájmy a terorizují a zastrahují „třetí svět“, nutí jej, aby žil v neustálém strachu.

Od svého založení v roce 1945 Rada bezpečnosti nebyla schopna zajistit bezpečnost. Namísto toho přináší teror a sankce. Používá se jen proti nám, takže po této řeči u příležitosti 40. výročí, nebudeme se cítit povinni dodržovat rezoluce Rady bezpečnosti. Během této doby došlo k šedesáti pěti válkám, jak mezi malými zeměmi, tak válečné agrese vedené proti nám velmocemi. Rada bezpečnosti, v jasném porušení Charty Spojených národů, nepřijala žádná opatření, aby zajistila ukončení těchto válek nebo aktů agrese proti malým zemím a národům.

Valná hromada bude hlasovat o řadě historických rezolucí. Buď budeme jednat společně, nebo v našich řadách zavládne rozkol. Pokud by každá země měla svou vlastní verzi Valného shromáždění, Rady bezpečnosti a různých dalších nástroje a každá z nich by měla stejná práva, pak by ty státy, které v současné době drží křesla stálých členů, musely použít své vlastní svrchované orgány, ať už tři nebo čtyři z nich, a uplatnit své veto sami proti sobě. Nás to zajímat nebude.

Pokud chtějí zachovat svá stálá místa, nemáme nic proti: stálá místa už nás nezajímají. Nikdy se nepodřídíme jejich kontrole nebo jejich použití práva veta. Nejsme tak hloupí, abychom poskytovali velmocím právo veta k tomu, aby s námi jednali jako s druhořadými občany, nebo jako s darebáckými státy. Není naším rozhodnutím, že tyto země jsou velmocemi a respektovanými národy oprávněnými jednat jménem 192 zemí.

Měli byste plně pochopit, proč odmítáme rezoluce Rady bezpečnosti – protože tato usnesení jsou použita výhradně proti nám, a ne proti těm supervelmocím, které mají stálé křeslo a právo veta. Tyto pravomoci nikdy nepoužívají proti sobě samým. Tyto rezoluce používají proti nám. Toto využití pravomocí způsobilo, že se **Organizace spojených národů stala svou vlastní karikaturou** a více než jednou vedlo k válkám a porušování suverenity nezávislých států. Vedlo k válečným zločinům a genocidě. To vše se děje v rozporu s Chartou Organizace spojených národů.

Vzhledem k tomu, že žádná ze zemí nevěnuje pozornost Radě bezpečnosti Organizace spojených národů, je v každé zemi a společnosti vlastní rada bezpečnosti, a současná Rada bezpečnosti se dostala do izolace.

Africká unie již založila svou vlastní Radu míru a bezpečnosti, Evropská unie má svou vlastní bezpečnostní radu a i v asijských zemích mají své vlastní bezpečnostní rady. Brzy také Latinská Amerika přijde se svou radou bezpečnosti, jakož i 120 nezúčastněných států.

To znamená, že jsme ztratili důvěru k Radě bezpečnosti Organizace spojených národů, která nám neposkytuje nás jistoty, takže nyní a vytváříme nové regionální bezpečnostní rady.

Nejsme povinni uposlechnout pokynů a usnesení Rady bezpečnosti Organizace spojených národů v jejich stávající podobě, protože jsou nedemokratické, diktátorské a nespravedlivé. Nikdo nás nemůže donutit ke vstupu do Rady bezpečnosti a k poslušnosti nebo k provádění jejích usnesení a plnění příkazů Rady za jejího současného složení.

Nyní, bratři, není žádná úcta k Organizaci spojených národů. To se týká i Valného shromáždění, které ve skutečnosti je Organizací spojených národů, ale jeho rezoluce nejsou závazné. Rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora – mezinárodního soudního orgánu – platí pouze pro malé země nebo země „třetího světa“. Mocnosti zůstávají mimo dosah Soudního dvora. Kdyby bylo soudní rozhodnutí namířené proti nejmocnějším zemím, odmítnou ho.

Důležitou institucí Organizace spojených národů je Mezinárodní agentura pro atomovou energii (IAEA). Mocné země nicméně nespádají pod její jurisdikci. Zjistili jsme, že IAEA je použita pouze proti nám. Bylo nám řečeno, že je to mezinárodní organizace, ale pokud je to pravda, pak jeho pravomoc by se měla rozšířit do všech zemí. Pokud není mezinárodní, pak bezprostředně po této řeči, musíme odmítnout ji uznat a rozpustit ji.

Pan Treki ve funkci předsedy Valného shromáždění by měl kontaktovat generálního ředitele IAEA, pana Baradaje, a zeptat se ho, **zda může zjistit, jak je zabezpečeno ukládání jaderných materiálů ve všech zemích s cílem odhalit podezřelé zvýšení jejich počtu. Pokud na tuto otázku odpoví kladně, pak uznáme pravomoc agentury. Ale pokud odpoví, že nemůže navštívit některé země, kde jsou jaderné elektrárny, a že nad nimi nemá pravomoc, pak budeme muset agenturu zavřít a odmítnout se podrobit její jurisdikci.**

Pro vaši informaci, volal jsem panu Baradajovi, když jsme měli problém s libyjskou atomovou bombou. Zavola jsem panu Baradajovi a zeptal se ho, zda podléhají supervelmoci smlouvě o snížení jaderných materiálů a kontrole Agentury a zda je mu známo zvýšení počtu jejich jaderných hlavic. Řekl mi, že tyto velké mocnosti kontrole Agentury nepodléhají. **Nemá žádné oprávnění je kontrolovat. Takže... Agentura může kontrolovat jen nás???**

Pokud je tomu tak, pak ji nelze považovat za mezinárodní organizaci, jelikož působí selektivně, zrovna tak jako Rada bezpečnosti a Mezinárodní soudní dvůr. Je to nespravedlivé a v rozporu s duchem Organizace spojených národů. Takovou situaci zcela odmítáme.

Co se týče Afriky, pane předsedo, ať už chcete Organizaci spojených národů reformovat, nebo ne, a ještě předtím, než se bude konat hlasování o všech návrzích historického charakteru, měla by mít Afrika trvalé místo v Radě bezpečnosti už nyní a nemělo by být prodlužováno její vleklé čekání. Ponecháme-li stranou reformu Organizace spojených národů, můžeme říci, že **Afrika byla kolonizována, byla izolována, byla perzekuována, její práva byla uzurpována. Afričané byli využíváni jako zvířata, udělali z nich otroky,**

země byla kolonizována a zotročena.

Africká unie si zaslouží trvalé místo. Je to dluh minulosti, který musí být splacen, a který nemá žádný vztah k reformě Organizace spojených národů. Je to prioritní záležitost, která je ústředním bodem pořadu jednání Valné hromady. Nikdo nemůže tvrdit, že Africká unie si nezaslouží trvalé místo.

Kdo může zpochybnit tento návrh? Vyzývám kohokoliv, aby předložil protiargumenty. Kde je důkaz, že Africká unie nebo africký kontinent si nezaslouží trvalé místo? Sotva se najde někdo, kdo mohl vyvrátit tyto argumenty.

Dalším problémem, který musí být přednesen na Valném shromáždění, je platba zemím, které byly kolonizovány, kompenzace, aby se do budoucna zabránilo kolonizaci celého kontinentu, porušování práv jeho obyvatel a rabování jeho bohatství.

Proč se Afričané hrnou do Evropy? Proč se Asiaté hrnou do Evropy? Proč se lidé z Latinské Ameriky hrnou do Evropy? Protože Evropa kolonizovala tyto národy a nemilosrdně využívala materiální a lidské zdroje v Africe, Asii a Latinské Americe – olej, minerály, uran, zlato, diamanty, ovoce, zelenina, živá zvířata a lidi – a přivlastnila si je. Nyní nové generaci Asiátů, Hispánců a Afričanů je třeba vrátit ukradený majetek, mají na to plné právo.

Na libyjské hranici jsem nedávno zastavil tisíce afrických migrantů na jejich cestě do Evropy. Zeptal jsem se jich, proč tam jdou. Řekli mi, že chtějí, aby vrátit jejich ukradené bohatství, jinak se nevrátí zpátky. Kdo může vrátit bohatství, které nám bylo ukradeno? Pokud se rozhodnete vrátit všechno bohatství, nebudou žádní další přistěhovalci z Filipín, Latinské Ameriky, Indie a na Mauriciu. Dejte nám zpět naši ukradené bohatství! **Afrika si zaslouží kompenzaci 7,77 bilionů dolarů.** Je to náhrada ze zemí, které měly v Africe kolonie. Afričané budou vyžadovat tuto částku.

Pokud nechcete zaplatit svůj dluh 7,77 bilionů dolarů, Afričané půjdou tam, kam jste je odnesli. Mají na to právo. Musí sledovat stopu peněz a dostat je zpět.

Proč Libyjci neemigrují do Itálie, a to navzdory skutečnosti, že Libye je tak blízko ní? Itálie měla zaplatit náhradu libyjskému lidu. Přiznala to a podepsala s Libyí dohodu, která byla přijata italským a libyjským parlamentem. Itálie uznala, že kolonizace Libye byla nezákonná a nesmí se nikdy opakovat, a slíbila již nikdy nenapadnout lid Libye po souši, letecky nebo po moři. Itálie také souhlasila, že zaplatí Libyi náhradu ve výši 250 milionů eur ročně po dobu 20 let na vybudování nemocnice pro Libyjce zraněné v důsledku výbuchu min, umístěných na libyjském území během druhé světové války. Itálie se omluvila a slíbila, že už nikdy nebude zabírat území jiného státu.

Proč země třetího světa žádají odškodnění? Aby již nikdy nebyl kolonialismus, aby velké a silné země již nikdy nedělaly z jiných zemí své kolonie s ohledem na to, že jednou by musely zaplatit odškodnění. Kolonizace by měla být trestána. Země, které způsobily újmu jiným národům v koloniální éře, by měly platit náhradu škody a utrpení způsobené jejich koloniální nadvládou.

Je zde ještě jeden problém, který bych chtěl zdůraznit. Ale předtím, než zmíním řešení tohoto problému, který je do jisté míry citlivou otázkou, rád bych odbočil. My jakožto Afričané jsme šťastní a hrdí, že syn Afriky je zvolen prezidentem Spojených států amerických. To je historická událost. V zemi, kde černí lidé dříve době nemohli být ve společnosti bílých v kavárně nebo v restauraci, nebo sedět vedle nich v autobuse. Dnes Američané zvolili svým prezidentem mladého černocho z Keni. To je nádherná událost a jsme velmi hrdí. To

znamená začátek změny. Nicméně, pro mě osobně, zvolení Obamy je jen dočasným řešením pro příští čtyři nebo osm let. Obávám se, že pak se vše může vrátit do normálu. Nikdo neví, kdo povede Ameriku po Obamovi.

Byli bychom rádi, kdyby Obama mohl zůstat prezidentem Spojených států navždy. Jeho vystoupení přede mnou naznačuje, že není stejný jako předchozí američtí prezidenti. Předchozí američtí prezidenti nám hrozili všemi druhy zbraní, říkali, že nám pošlou „pouštní bouři“, „hrozný hněvu“ „hřmění hromu“ a „otrávené růže“ pro libyjské děti. Takový byl jejich přístup. Američtí prezidenti nám hrozili takovými operacemi jako „Rolling Thunder“, která se konala ve Vietnamu, „Desert Storm“, která se konala v Iráku, „Mušketýr“, která se konala v Egyptě v roce 1956, a to navzdory skutečnosti, že Amerika byla proti jeho provádění, a „otrávené růže“ poslané libyjským dětem Reaganem. Dokážete si něco takového představit? Důvodně bychom očekávali, že prezident velké země, která má trvalé sídlo na Radě bezpečnosti a právo veta, nás ochrání a nastolí mír. A čeho jsme se dočkali namísto toho? Pumy naváděné laserovým systémem, kterými nás bombardovali z bombardéru F-111. Měli takový přístup: budeme vládnout světu, ať se vám to líbí nebo ne, a budeme trestat každého, kdo je proti nám.

Prohlášení, učiněné dnes naším synem Obamou, mají jiný charakter. Vyzval k jadernému odzbrojení, které vítáme. Poznamenal také, že Spojené státy samotné nemohou vyřešit problémy, které před námi stojí, a že by se celý svět měl za tím účelem sjednotit. Řekl, že situace, jaká je teď, by neměla pokračovat.

Souhlasíme s tím a vítáme to. Řekl také, že se scházíme v Organizaci spojených národů, abychom diskutovali mezi sebou o problémech. Skutečně, když se zde setkáváme, naše komunikace by měla být na rovném základě. Řekl také, že demokracie by neměla být zaváděna zvenčí. Až do nedávné doby američtí prezidenti říkali, že v Iráku a v dalších zemích musí být zavedena demokracie. Obama řekl, že je to vnitřní záležitost každé země. Měl pravdu, když řekl, že demokracie nemůže být uložena zvenčí.

Takže musíme být opatrní. Před provedením těchto politicky citlivých úkolů vezměme na vědomí, že ve světě obecně existuje spousta polarity. Zamysleme se nad tím, zda je nutné, aby ve světě bylo tolik polarit. Nemohly by si národy být rovny? Pojďme na tuto otázku odpovědět. Zná někdo odpověď na otázku, zda je třeba mít svět s tolika polaritami? Proč nemůžeme mít rovnost? Musíme mít patriarchy? Musíme mít bomby? Musíme mít zbraně? Proč potřebujeme svět, v němž je tolik polarity? Odmítáme takový svět a voláme po světě, v němž jsou si velcí a malí rovni.

Další citlivou otázkou je **sídlo Organizace spojených národů**. Prosím, můžete mi věnovat pozornost? Všichni z vás, abyste se dostali na toto místo, jste překonali Atlantický oceán, Tichý oceán, asijský kontinent a africký kontinent. Proč? Je zde Jeruzalém? Je zde Vatikán? Je zde Mekka? Všichni jste unavení, protože máte narušené biorytmy, prožili jste bezesné noci. Jste velmi unaveni, velmi silně, fyzicky. Někdo právě teď dorazil a let trval asi 20 hodin. A chceme, aby tento muž jednal a mluvil.

Všichni se cítíte ospalí, všichni jste unavení. Je jasné, že nemáte dostatek energie, protože jste absolvovali dlouhou cestu. Proč to děláme? V některých našich zemích je teď noc a lidé spí. Nyní máte spát, protože vaše biologické hodiny, váš organismus je zvyklý v tuto dobu odpočívat ve spánku. Probudil jsem se ve 4 hodiny newyorského času, před svítáním, protože v této době je v Libyi už 11 hodin. Když jsem se vzbudil v 11 hodin, je pravděpodobně den, tady jsou 4 hodin a už jsem vzhůru.

Proč? Přemýšlejte o tom. Pokud tak rozhodli v roce 1945, měli bychom se toho i nadále držet? Proč nemůžeme uvažovat o místě, které je někde uprostřed, které by bylo vhodné?

Dalším důležitou skutečností je to, že Spojené státy jako hostitelská země nesou náklady udržování sídla a

náklady diplomatických misí, stejně jako zajišťují bezpečnost státních představitelů, kteří sem přijíždějí. Ty jsou velmi přísné a stojí spoustu peněz. New York a celou Ameriku to zatěžuje. Chtěl bych zbavit Ameriku těchto obtíží. Musíme Americe poděkovat, říci: „Děkujeme vám za všechnu práci, kterou jste vykonali.“ Říkáme „děkuji“ Americe. Chceme zbavit Spojené státy a New York břemene zodpovědnosti a zajišťování bezpečnosti.

Možná, že jednoho dne teroristé zorganizují nějaký výbuch bomby na letadlo nebo na amerického prezidenta. Toto místo je hlavním cílem organizace „Al-Kajdá“, tato budova. Proč tomu tak je? Protože 11.září se to nepodařilo, nebylo to v jejich silách.

Dalším cílem bude toto místo. Neříkám to bez dobrého důvodu. Máme v libyjských věznicích desítky příslušníků „Al-Káidy.“ Jejich přiznání je velmi děsivé. V důsledku toho Amerika žije pod hrozbou terorismu. Nikdo neví, co se bude dít. Možná se Amerika nebo toto místo stanou opět cílem teroristů. Desítky hlav států by mohly zahynout. Chceme osvobodit Ameriku od těchto starostí. Přeneseme toto místo tam, kde proti němu nebude nic namířené.

Po 50 letech mělo být sídlo Organizace spojených národů převedeno na druhou polokouli. Po 50 letech na západní polokouli mělo být sídlo příštích 50 let na východní polokouli nebo uprostřed mezi nimi. Nyní je to už 64 let, o 14 let více než 50, takže sídlo musí být přeneseno na jiné místo.

To není urážka Ameriky. Je to služby Americe. Musíme Americe poděkovat. To, co vyhovovalo v roce 1945, nemusí vyhovovat teď. Samozřejmě, že by tato otázka měla být předložena k hlasování ve Valném shromáždění, pouze ve shromáždění, jako uvádí § 23 Dohoda o sídle, že ústředí Organizace spojených národů mohou být převedeny na jiné místo pouze Valným shromážděním. Pokud 51 procent členů Shromáždění schválí přesun sídla do jiného umístění, pak může být přeneseno.

Amerika má právo přijmout přísná bezpečnostní opatření, protože je cílem teroristů a „Al-Káida.“ Amerika má právo přijmout veškerá bezpečnostní opatření, neviníme ji za to. Nicméně, nemusíme trpět těmito opatřeními. Nemusíme po příchodu do New Yorku podléhat veškerým těmto opatřením. Jeden prezident mi řekl, že mu bylo řečeno, že jeho druhý pilot nesmí přijít do Ameriky, protože se na něho vztahují omezení. Uvažoval, jak by mohl letět přes Atlantik bez druhého pilota. Proč? Nemusí sem přijet. Další prezident si stěžoval, že člen jeho doprovodu nemohl přijít, protože došlo k nedorozumění s hláskováním jeho jména, když žádal o vízum. Další prezident řekl, že jeho vlastní lékař nemohl dostat vízum a nemohl přijet do Ameriky.

Vidíme, že bezpečnostní opatření jsou velmi tvrdá. Pokud má země nějaký problém s Amerikou, stanoví podmínky pro pohyb delegátů, jako bychom byli v zálivu Guantánamo. **Je takový stát členem Organizace spojených národů, nebo je vězněm v zálivu Guantánamo, kterému není umožněn volný pohyb?**

Toto je otázka předložená k hlasování Valnému shromáždění – přesun sídla. Pokud 51 procent hlasujících bude souhlasit, přejdeme ke druhému hlasování: ve střední nebo východní části zeměkoule. Pokud řekneme, že přesuneme sídlo ústředí do středu, proč ne do Sirte, nebo do Vídně? Můžete přijít bez víza. Přijedete-li v jako prezident, Libye je bezpečnou zemí. Nebudeme vás omezovat na 100 nebo 500 metrů. Libye nepřijala žádné nepřátelské kroky proti komukoli. Myslím, že totéž platí o Vídni.

Pokud hlasování ukáže, že musíme přesunout sídlo na východ, pak to musí být Peking nebo Dillí, hlavní město Číny, nebo hlavní město Indie.

Je logické, moji bratři. Nemyslím si, že by proti tomu měl někdo námitky. Pak mi poděkujete za tento návrh, o vysvobození z nepříjemností v souvislosti s letem sem v délce 14, 15 nebo 20 hodin. Nikdo nemůže obviňovat Ameriku nebo tvrdit, že Amerika snížila své příspěvky do Organizace spojených národů. Nikdo nemá takové

špatné myšlenky. Věřím, že Amerika dostala svým mezinárodním závazkům. Amerika se nebude zlobit, ale poděkuje za osvobození od břemen, za to, že jste je vzali na sebe.

Nyní přejdeme k otázkám, které budou přijaty Valným shromážděním. Chystáme se rozhodnout o podobě Organizace spojených národů, namísto staré organizace by měla být nová. Tato schůze není obyčejná. Dokonce i můj syn Obama řekl, že není obyčejná. Dnešní schůze je historická.

Proč po vytvoření Organizace spojených národů dochází k válkám? Kde byla Rada bezpečnosti, kde byla Charta, kde byla Organizace spojených národů samotná? Je nezbytné provést šetření a musí být soudní proces. Proč se dějí masové vraždy? Můžeme začít s korejskou válkou, protože k ní došlo po vzniku Organizace spojených národů. Co bylo její příčinou a příčinou milionů obětí? Byly v této válce použity jaderné zbraně? Osoby odpovědné za války by měly být postaveny před soud a zaplatit za to.

Přejdeme nyní Suezské válce v roce 1956. Tato otázka vyžaduje komplexní přezkoumání. Proč tři státy, stálí členové Rady bezpečnosti s právem veta, napadli stát, který byl členem Valného shromáždění?

Suverénní stát Egypt byl napaden, jeho armáda byla zničena, tisíce Egyptů zabito, mnoho egyptských měst a osad v zemi zničeno jen proto, že Egypt chtěl znárodnit Suezský průplav.

Jak se to mohlo stát v době Organizace spojených národů a její Charty? Je možné zaručit, že se to nestane znovu, pokud nenapravíme chyby z minulosti? Hovoříme o strašlivých událostech, které vyžadují přezkoumání. Je nutné otevřít archivy Suezské války a Korejské války.

Válka ve Vietnamu. Tři miliony lidí zemřely ve válce. Za 12 dnů bylo shozeno více bomb, než čtyřech letech druhé světové války. To byla brutální válka, k níž došlo po vzniku Organizace spojených národů a poté, co jsme se rozhodli, že už nebudeme mít války.

V sázce je budoucnost lidstva. Nemůžeme již mlčet. Jak se můžeme cítit v bezpečí? Jak bychom mohli být spokojeni? Jedná se o budoucnost světa, a všichni z nás, kteří se podílíme na práci Valného shromáždění Organizace spojených národů, bychom měli udělat vše pro to, aby se v budoucnu zabránilo takovým válkám.

Pak byl proveden útok na Panamu a to navzdory skutečnosti, že je nezávislým státem, členem Valného shromáždění. Bylo zabito 4000 lidí a prezident této země byl vzat do vazby a poslán do vězení. Noriega musel být propuštěn a my musíme zvážit jeho případ. Jaké právo má stát, člen Organizace spojených národů, vést válku proti jinému státu, uvěznit jeho prezidenta, chovat se k němu jako ke zločinci a vsadit ho do vězení? Jak je možné se s tím smířit?

Totéž se může stát znovu: nesmíme mlčet. Mělo by to být vyšetřeno. Každý z nás, členských států, může být ve stejné situaci, zejména pokud jsou tato agresivní opatření přijímaná státem, který je stálým členem Rady bezpečnosti, která je odpovědná za udržování míru a bezpečnosti.

Pak byla válka v Grenadě. Země byla obsazena, i když byla členem Organizace spojených národů. Během operace bylo zapojeno 5000 bojových lodí, 7000 vojáků a několik desítek vojenských letadel – a to vše proti nejmenšímu státu na světě. To se stalo po vzniku Organizace spojených národů a její Rady bezpečnosti s právem veta. Byl zabit prezident Grenady pan Maurice Bishop. Proč to všechno zůstalo nepotrestáno? To, co se stalo, je tragédie.

Můžeme zaručit, že Organizace spojených národů je dobrá? Můžeme hledět klidně a sebejistě do budoucnosti? Můžeme věřit Radě bezpečnosti? Můžeme věřit Organizaci spojených národů?

Musíme pochopit příčiny a prošetřit bombardování Somálska. Somálsko je členem Organizace spojených

národů. Je to nezávislá země. Požadujeme vyšetřování. Proč se to stalo? Kdo to zapříčinil? Kdo dal „zelenou“ napadení této země?

Pak přišla na řadu bývalá Jugoslávie. Nebyla žádná země tak mírumilovná, jako Jugoslávie, která byla postavena postupně, krok za krokem, po zničení Hitlerem. Zničili jsme ji stejně, stejně jako Hitler. Tito pomalu, cihlu po cihle stavěl mírovou zemi, a pak jsme přišli my a rozvrátili ji pro své vlastní imperialistické zájmy. Jak můžeme být spokojeni? Jak můžeme být šťastni? Pokud tato tragédie postihla takovou klidnou zemi, jakou je Jugoslávie, musí Valné shromáždění zahájit šetření a rozhodnout, kdo bude pohnán k trestnímu stíhání před Mezinárodní trestní soud.

Potom byla válka v Iráku – kořen všeho zla. Organizace spojených národů musí prošetřit i tuto záležitost. Valné shromáždění, kterému předsedá pan Ali Treki, to musí vyšetřit. Invaze do Iráku byla porušením Charty Organizace spojených národů. Velmoci, které jsou stálými členy Rady bezpečnosti, to udělali bez udání jakýchkoliv důvodů. Irák je nezávislým státem a členem Valné hromady. Jak mohly tyto země Irák napadnout? Podle Charty měla Organizace spojených národů zasáhnout a zastavit útok.

Vystoupili jsme ve Valném shromáždění a vyzvali k dodržování Charty, aby se zabránilo útoku. Byli jsme proti invazi do Kuvajtu, a arabské země bojovaly proti Íráku spolu s dalšími zeměmi ve jménu Charty Organizace spojených národů. V prvním případě byla Charta respektována. Ve druhém, když jsme se chtěli obrátit k Chartě, aby zastavila válku proti Iráku, tak na tento dokument nikdo nebral zřetel. Byla vyhozena do popelnice. Proč se to stalo? Valné shromáždění by mělo zkoumat a zjistit, jaké byly ve skutečnosti důvody pro invazi do Iráku. Pokud nebudou příčiny útoku objasněny a vysvětleny, může opět dojít k podobné situaci.

Proč došlo k invazi do Iráku? Sába o sobě byla invaze vážným porušením Charty Organizace spojených národů a byla nezákonná. Navíc, byla to skutečná genocida, doprovázená masakry. Bylo zabito více než 1,5 milionů Iráčanů. Chceme, aby případ války v Iráku byl předložen Mezinárodnímu trestnímu soudu (ICC), a aby ti, kteří se dopustili masového vraždění Iráčanů, byli souzeni.

Je snadné soudit Charlese Taylora, Bashira, Noriegu. To je jednoduchý úkol. Dobře, ale co ti, kteří se dopustili masových vražd v Iráku? Nemohou být postaveni před ICC? Pokud o tom nemůžeme rozhodnout, neměli bychom se s tím smířit. Buď budou pravidla platit pro všechny z nás, velké i malé, nebo je nebudeme akceptovat.

Každý, kdo se dopustí válečných zločinů, by měl nést odpovědnost před soudem. Nejsme dobytek, který je možno porazit na svátek. Máme právo na život a jsme připraveni za něj bojovat a chránit jej. Máme právo žít důstojně, těšit se ze slunce nad hlavou a ze země pod nohama. Již jsme byli zkoušeni a ve zkoušce jsme obstáli.

Jsou zde ještě jiné skutečnosti. Jak je možné iráckým vězňům uložit trest smrti? Během invaze do Iráku byl irácký prezident zajat. Neměl být souzen, neměl být popraven. Po ukončení války měl být propuštěn na svobodu. Chceme vědět, proč bylo třeba soudit válečného zajatce. Kdo odsoudil iráckého prezidenta k trestu smrti? Existuje odpověď na tuto otázku? Známe totožnost osoby, která ho soudila. Pokud jde o otázku, kdo v den obětování dal smyčku kolem krku prezidenta a pověsil ho, tak tito lidé byli v maskách.

Jak se to mohlo něco takového stát v civilizovaném světě? Koneckonců, je to válka civilizovaných zemí, na které se vztahují pravidla mezinárodního práva. Jak se mohlo stát, že vládní představitelé a hlavu státu odsoudili k smrti a oběsili? Byli ti, kdo je soudili, soudci, právníci a zástupci soudního systému?

A víte, co se říká mezi lidmi? Že maskovanými muži byli prezident Spojených států amerických, a ministerský předseda Spojeného království, a že oni popravili iráckého prezidenta.

Proč si kati nesundali masku? Proč neznáme jejich tituly či pozice? Proč nevíme, kým byli: důstojníky, soudci,

vojáky či lékaři? Jak se mohlo stát, že prezidenta státu, který je členem Organizace spojených národů, odsoudili k smrti a zabili? Nevíme, kdo byli kati.

Organizace spojených národů musí odpovědět na všechny tyto otázky. Kdo rozhodl o trestu smrti? Koneckonců, měli by mít právní status a úřední oprávnění, musíme znát jejich osobnost, byl-li přítomen lékař, zdali byly dodrženy všechny zákonné postupy. Tyto požadavky jsou oprávněné u obyčejných občanů, nemluvě o hlavě státu, členu Organizace spojených národů, který byl takovým způsobem odsouzen a zabit.

Taková byla válka v Iráku.

Třetí bod ohledně války v Iráku se týká věznice Abu Ghraib. Stala se hanbou pro celé lidstvo. Víím, že americká vláda se chystá prošetřit tento skandál a Organizace spojených národů by neměla stát stranou. Valné shromáždění by mělo provést vlastní šetření.

Váleční zajatci ve vězení Abu Ghraib vězňů byli mučeni, byli na ně štváni psi, muži byli znásilňováni . Toto je bezprecedentní případ ve vojenské historii. Byl páchán hřích sodomie, bezprecedentní hřích, kterého se nikdy před tím agresori nebo okupanti nedopustili. Váleční zajatci – to jsou vojáci, ale ve vězení byli znásilněni jménem státu, který je stálým členem Rady bezpečnosti. To je v rozporu s normami civilizace a lidstva. Nesmíme mlčet, musíme znát fakta. I dnes v Abu Ghraib drží čtvrt milionu iráckých vězňů, mužů i žen. Jsou ponižováni, týráni a znásilňováni. Je nezbytné to vyšetřit.

Pokud jde o válku v Afghánistánu, té je také třeba věnovat pozornost. Proč jsme proti Talibanu? Proč jsme proti Afghánistánu? Kdo jsou Talibanci? Pokud Taliban chce vytvořit náboženský stát, ať ho vytvoří. Podívejte se Vatikánu. Je pro nás Vatikán hrozbou? Není. Je to náboženský, mírumilovný stát. Pokud Taliban chce zřít islámský emirát, kdo říká, že se z něho kvůli tomu stane nepřítel? Je snad Bin Ládin Talibanem nebo Afghánem? Je Bin Ládin Talibanem? Ne, není ani Talibanem ani Afghánem. Byli teroristé, kteří zaútočili v New Yorku Talibanci? Byli snad z Afghánistánu? Ne, nebyli ani Talibanci, ani Afghánci. Tak proč je v Iráku a Afghánistánu válka?

Kdybych opravdu chtěl oklamat své americké a britské přátele, vyzval bych je, aby poslali ještě více vojáků, a pokračovali v krveprolití. Ale oni nikdy nevyhrají ani v Iráku, ani v Afghánistánu. Podívejte se, co se s nimi stalo v Iráku, což je pouštní země. A v hornatém Afghánistánu je to ještě obtížnější. Kdybych je chtěl oklamat, povzbudil bych je, aby pokračovali ve válce v Iráku a Afghánistánu. Ale já chci naopak zachránit občany Spojených států, Spojeného království a dalších zemí, které bojují v Iráku a Afghánistánu. Proto jim říkám: nechte Afghánistán Afgháncům, Irák a Iráčanům. Pokud chtějí bojovat proti sobě, ať bojují.

V Americe také byla občanská válka a nikdo do ní nezasahoval. Občanské války byly ve Španělsku, Číně a dalších zemích po celém světě – nikdo na této planetě se nemohl vyhnout občanské válce. Nyní dokonce i v Iráku je občanská válka. Pokud Iráčané chtějí občanskou válku a chtějí bojovat proti sobě, ať bojují. Kdo říká, že jestli Taliban zformuje vládu, pak budou mít mezikontinentální rakety nebo letadla schopné zasáhnout New York? Copak jistá letadla přiletěla z Afghánistánu nebo Iráku? Ne, vzlétla z Kennedyho letiště v New Yorku. Tak proč se útočí v Afghánistánu? Teroristé nejsou Afghánci, Talibanci nebo Iráčané.

Proč jsme zticha? Ti, kteří mlčí o tom, co je správné, jsou jako tiší ďáblové. Nebudeme mlčícími ďábly. Je to naše právo, protože máme zájem na světovém míru. Nechceme ničit lidstvo tímto způsobem. Chceme ho chránit.

Pan Ali Treki jako předseda Valného shromáždění musí iniciovat, kromě vyšetřování válek, také vyšetřování vražd. Kdo zabil Patrice Lumumbu a proč? Chceme jen, aby tyto skutečnosti byly zapsány v análech africké

historie. Chceme vědět, jak přijmout skutečnost, že africký vůdce a osvoboditel byl zavražděn. Kdo ho zabil? Chceme, aby naše děti mohly číst o vraždě hrdiny národně osvobozenického boje v Kongu. Chceme znát fakta dokonce i nyní, o padesát let později. To je jen jedna z otázek, které je třeba znovu prozkoumat.

Pak bychom chtěli vědět, kdo zabil generálního tajemníka OSN Hammasholda? Kdo v roce 1961, v tom samém roce, kdy byl zavražděn Patrice Lumumba, bombardoval jeho letadlo? Kdo na tom měl zájem?

Konečně je zde tajemství atentátu na prezidenta Kennedyho v roce 1963. Chceme vědět, kdo ho zabil a proč. Na počátku byl muž jménem Lee Harvey Oswald, který byl pak zabit Jackem Rubym. Proč Izraelec Jack Ruby zabil Lee Harveyho Oswalda, který zavraždil Kennedyho? Proč izraelský atentátník zabil vraha Kennedyho? Poté Jack Ruby, který zabil Kennedyho vraha, sám zemřel za záhadných okolností ještě předtím, než mohl být postaven před soud. Všechny tyto věci je třeba znovu prozkoumat. Co já vím a celý svět to ví a co jsme se dozvěděli z historie, Kennedy chtěl vyšetřit izraelský reaktor v Dimoně, zda má jaderné bomby. To je důvodem, proč byl odstraněn. To jsou otázky mezinárodního míru a bezpečnosti, stejně jako zbraně hromadného ničení. To je důvod, proč potřebujeme nové šetření.

Měli byste také otevřít vraždu Martina Luthera Kinga. Vražda tohoto černého pastora a bojovníka za lidská práva byla spiknutím. Chceme vědět, proč byl zabit a kdo to udělal.

A dále pak, kdo zabil Khalila Wazira, jiným jménem Abu Jihad? Byl napaden v Tunisku, kde klidně žil, v suverénní zemi, která je členem tohoto shromáždění. Nemůžeme k tomu mlčet. Na pobřeží Tuniska, kde byl zabit, bylo útočeno čtyřmi válečnými loděmi, dvěma ponorkami a dvěma vrtulníky. Nezávislost tohoto státu nebyla respektována, jak vyplývá z atentátu na Khalila Wazira. Nikdo nebyl obviněn z trestného činu a nikdo nebyl postaven před soud.

Pak byl také zabit Abú Ayada. Zemřel za podezřelých okolností. Během operace „Jaro mládí“ byli zabiti tři Palestinci – Kamal Nasser, básník, Kamal Udwan a Abu Jousif al-Najjar. Tito tři Palestinci byli zabiti v Libanonu, v suverénním státě, který je členem Valného shromáždění. Musíme zjistit, kdo je zabil, a ten, kdo se dopustil vraždy, musí předstoupit před soud, aby nedošlo k opakování takových zločinů.

Rovněž tak bychom chtěli vědět, proč byl zabit prezident Granady Maurice Bishop. Už jsem se zmínil o rozsahu vojenské síly, která se podílela na invazi do Grenady – 7000 vojáků, 15 válečných lodí a desítky bombardérů. Zabili prezidenta členské země tohoto shromáždění. Nemůžeme mlčet k těmto zločinům. V opačném případě bychom byli jako zvířata, určená k obětování. Každý rok bude obětován někdo další. Nejsme zvířata a nejsme oběti. Bráníme naši existenci, bráníme naše syny a vnuky a nedáme se zastrašit. Máme právo žít. Tato země nepatří jen velmocím. Bůh ji stvořil pro nás pro všechny. Nikdy nebudeme žít v ponížení.

Potom bychom měli otevřít vyšetřování krvavých masakrů. Během masakrů v táborech Sabra a Shatila bylo zabito 3000 lidí. Tato oblast, která byla pod ochranou izraelské okupační armády, se stala místem masového masakru, při němž zahynulo 3000 palestinských mužů, žen a dětí. Libanon je suverénním státem, členem tohoto shromáždění. Uprchlícké tábory Sabra a Shatila byly obsazeny a 3000 lidí bylo zabito.

Pak v roce 2008 došlo k masovému vraždění v Gaze. Mezi zabitými v roce 2008 v pásnu Gazy bylo asi 1000 žen a 2200 dětí. Padesát vzdělávacích center, patřících OSN, bylo zničeno. Třicet zařízení ve vlastnictví nevládních organizací bylo zničeno, včetně mezinárodních nevládních organizací. Bylo zničeno padesát nemocnic. Při plnění svých humanitárních a profesních funkcí bylo zabito 40 lékařů a zdravotních sester. To byl výsledek masakru v Gaze v prosinci 2008.

Ti, kteří se dopustili těchto zločinů, jsou dosud naživu a musí být postaveni před Mezinárodní trestní soud

(ICC). Měli bychom soudit pouze zástupce slabých a chudých zemí třetího světa, ale ne důležité a chráněné osoby? Podle mezinárodního práva musí být postaveni před soud všichni, kdo jsou odpovědní za zločiny a jejich důsledky. Jinak nebude nikdy role Mezinárodního soudu uznána. Pokud se nám nepodaří respektovat rozhodnutí Mezinárodního trestního soudu a uplatňovat jeho nařízení, pak Valné shromáždění a Rada bezpečnosti nebudou mít žádnou pravomoc. Pokud Mezinárodní agentura pro atomovou energii slouží pouze zájmům některých zemí a organizací, pak čím je Organizace spojených národů? To znamená, že Organizace spojených národů ztratila svou důvěryhodnost a svůj význam. Kde je? Organizace spojených národů neexistuje.

Nyní k otázce pirátství. Tento jev se může vyskytnout ve všech mořích. Mohlo by se stát hrozbou tak, jako terorismus. Podívejme se na pirátství v Somálsku. Prohlašuji, že Somálci nejsou piráti. Piráty jsme my sami, protože jsme zneužili jejich loviště, jejich hospodářství, jejich rybolov. Podkopali jsme jejich živobytí. Narušili jsme jejich hospodářství. Všechny lodě ze všech zemí světa, ať už z Libye, Indie, Japonska, Ameriky, my všichni jsme všichni piráti. Všichni jsme vstoupili do teritoriálních vod a ekonomických zón Somálska a začali tam loupit. Somálský stát se zhroutil a Somálci si vyzvedávají zbytky, brání své vlastní mořské bohatství, které je jejich hlavní potravou. Nejsou piráty, jen se brání, jen chrání jídlo pro své děti. Nyní chceme tento problém vyřešit. Ale jak máme správně k této problematice přistoupit? **Máme poslat válečné lodě k pobřeží Somálska? Ne, válečné lodě bychom měli poslat na ty, kteří ohrožují somálské bohatství a zdroje. Musíme je poslat na cizí rybářské lodě.**

Setkal jsem se s těmito piráty. Řekl jsem jim, že budu jednat o dohodě mezi nimi a světem. Svět musí respektovat ekonomickou zónu Somálska v oblasti 200 námořních mil podle mořského práva. Všechno mořské bohatství v této oblasti patří Somálcům. Svět musí respektovat hospodářský prostor. To za prvé.

Za druhé by měly všechny země ukončit dumping toxických odpadů podél somálského pobřeží. Na druhé straně Somálci přestanou útočit na lodě. Navrhujeme tuto dohodu a předložíme ji Valnému shromáždění. Jedná se o řešení tohoto problému. Problém nebude vyřešen zasláním dalších válečných lodí k boji proti Somálcům. To není řešení. Co je ještě horší, naše válečné lodě by bránily Somálců v rybolovu na moři. To je špatný přístup.

Náš přístup k řešení problému pirátství je špatný, stejně jako je špatný náš přístup k řešení problému terorismu. Dnes se objevila prasečí chřipka. Možná se zítra objeví rybí chřipka, protože jsme vyprovokovali vznik virů a nemáme nad nimi kontrolu. To je komerční podnikání. Kapitalistické společnosti vytvářejí viry, aby mohly získávat zisk z prodeje vakcín. Je to ostudné, je to nevhodné z morálního hlediska. Vakcíny a léky by měly být zdarma. V „Zelené knize“ tvrdím, že **léky by neměly být prodávány nebo předmětem komercializace**. Léky by měly být zdarma a děti by měly dostávat očkování zdarma, ale kapitalistické společnosti produkují viry za účelem produkce a prodeje vakcín. To je chybný přístup. Celý svět by se měl snažit chránit své obyvatelstvo, vytvářet a produkovat vakcíny bezplatně, ne z nich profitovat.

Všechny tyto otázky jsou na pořadu jednání valné hromady, která by se jimi měla zabývat.

Pak je zde Ottawská úmluva, která zakazuje výrobu, přepravu nebo prodej min. A to je špatné. Miny nejsou útočnou zbraní. Miny jsou obrannou zbraní. Miny se nepohybují, neútočí. Zůstávají na místě, kde byly položeny. To znamená, že pokud se někdo pokusí napadnout naši zemi, může přijít o ruku nebo o nohu, může zemřít. A to je v pořádku, protože to je agrese proti naší zemi. Proto je nutná revize Úmluvy. Na svých webových stránkách vyzývám k tomu, aby Úmluva byla buď změněna, nebo zrušena. Chci mít možnost používat protipěchotní miny, aby ochránil svůj domov před vetřelci. Můžete zakázat atomové zbraně a

interkontinentální rakety.

Pokud jde o Palestince, rozhodnutí na základě dvou států není možné. Apeluji na vás, abyste to nenavrhovali. Jediným řešením je demokratický stát pro Židy a pro muslimy, pro Palestince a křesťany a všechny ostatní, jako je Libanon. Řešení se dvěma státy je nepraktické a není možné. Nemohou tam vzniknout žádné dva státy, území se v mnohém překrývá. Jakékoliv rozdělení nevyhnutelně selže. Za prvé dva státy nejsou sousedé, ale překrývají se ve všech aspektech, obyvatelstvem, geograficky a tak dále. Nejsou to žádné státy. Nemůžete stanovit žádnou hranici mezi nimi, protože neexistuje. Západní břeh má půl milionu izraelských osadníků. Takzvaný Izrael má milion palestinských osadníků. Jak můžeme vytvořit dva státy? Svět musí směřovat k prosazení jednoho demokratického státu bez jakéhokoliv náboženského, národnostního či jazykového fanatismu. Fanatismus je reakční a je čas ho překonat. To jsou myšlenky vedoucí k válce. Myšlenky Třetí světové války. Myšlenky mužů jako Jásir Arafat a Sharon. Všechny jsou už minulostí. Nová generace chce jeden demokratický stát. Musíme vyvinout veškeré úsilí, aby jim bylo umožněno mít jeden stát, kde budou žít všichni ve shodě.

Podívejte se na palestinskou mládež. Podívejte se na izraelskou mládež. Chtějí mír. Chtějí žít v jednom státě. To je způsob, jak ukončit tuto bolestnou kauzu, která ohrožuje a zamožuje celý svět. Bílá kniha má řešení pro Izrael. Vezměte to v úvahu, Ali At- Treki.

(V tomto okamžiku Kaddáfí hodil knihu předsedovi OSN.)

Arabové necítí nepřátelství k Izraelcům. Jsou bratřenci a žijí s nimi v míru. Arabové nemají budoucnost. Arabové nemají budoucnost. Budoucnost je Israfil (Anděl). Opakuji, naše budoucnost je Israfil (Anděl). **Palestinští uprchlíci se musí vrátit a musí žít v míru v jednom státě. Jste to vy, kdo vytvořil holocaust. Vy v Evropě jste je pálili v pecích. Jste to vy, kdo nenávidí Židy, ale my ne.** Poskytovali jsme jim útočiště, chránili jsme je od dob Říma a po vyhnání z Andalusie. Chránili jsme je v dobách Hitlera od plynových komor. Jsme to my sami, kdo je chránil a jste to vy, kdo je vyhnal. Vy jste je vyhnali a poslali je do boje s Araby.

Podívejme se na realitu. Nejsme nepřátelé Židů. Jsou to naši bratřenci. Židé budou jednou potřebovat, avšak Arabové je neochrání, jak tomu bylo v minulosti. Pojďme se podívat na to, co udělal Tito. Co udělal Hadrin. Co udělal Edward I. a co udělal Hitler pro Židy. Nenávidíte je a jste antisemité.

Pokud jde o otázku Kašmíru, krátce řečeno nemá řešení, pokud se nestane jedním nezávislým státem

mezi Indií a Pákistánem. Nepřípadne ani Indií, ani Pákistánu a konflikt bude vyřešen. Pokud jde o Dárfúr, upřímně doufám, že pomoc poskytovaná mezinárodními organizacemi bude použita k provedení rozvojových projektů, zemědělství, průmyslu a zavlažování. Dárfúr nyní žije v míru a není tam válka. Jste to vy, kdo tam způsobil krizi. Vy jste ho obětovali, abyste se mohli vměšovat a získat naftu a proto jste obětovali obyvatele Dárfúru.

Proč jsem zmiňoval všechny tyto problémy? Je to proto, že tyto otázky musíme prošetřit. Již dříve jste předložili Organizaci spojených národů případ Al Haríriho, necht' je mu Bůh milostiv. Proč jste to udělali? Je to proto, že jste chtěli obětovat krev Al Haríriho a prodal tělo Al Haríriho, aby posloužilo k vyřizování si účtů se Sýrií. Pokud tomu tak není, proč Libanon, který je nezávislým státem se soudnictvím, zákony a policií a vším potřebným nevyšetří, kdo jsou viníci. Ale v tomto případě se nehledají skuteční viníci. Hledá se příležitost k vyrovnání účtů se Sýrií a tomu je obětována pravda o smrti Al Haríriho. Proč potom nejsou všechny takové případy, Abu Khalila Al Wazira, Kennedyho, Lumumby, Hammersholda přeneseny na půdu Organizace spojených národů.

Libye slouží nyní podle práva jako předseda Valného shromáždění. Libye doufá, že pomůžete při přechodu ze světa, plného terorismu, krizí a konfliktů ve svět více lidský, ve kterém bude platit mír a tolerance. Já osobně budu sledovat práci Valného shromáždění, pana Ali Trekiho a generálního tajemníka OSN, protože nemůžeme být polovičatí a nemůžeme být submisivní, pokud jde o osud lidstva.

Lidé musí bojovat za to, aby mohli žít v míru. Boj třetího světa a sta malých států o život důstojný a svobodný pokračuje a musí pokračovat až do konce.

Mír a požehnání.

Video s celým projevem:

<https://www.youtube.com/watch?v=BKMyY2V0J0Y>

Zatímco v arabském světě byl po tomto projevu Kaddáfí oslavován, média naše i příslušná světová „civilizovaná“ referovala o tomto projevu v lepším případě posměšným a pohrdlivým způsobem. Popisovala především délku projevu, který trval 140 minut, na místo určených 15 minut. Muammar Kaddáfí byl po celou dobu upozorňován, že přetáhl určený čas, ale hovořil dál za neustálého blikání červeného světélka, oznamujícího vyčerpaný čas. Pozornost vzbudila jeho arabština (jak jinak by měl asi mluvit..), která „odrovnala“ tlumočnicka, takže se před koncem projevu zhroutil a žádal o výměnu. Popisovali oblečení Muammara Kaddáfího, jeho vzhled a způsoby. Perličkou bylo roztrhání Charty OSN, což bylo vykládáno jako znevážení čehosi posvátného a média tím dokládala zlotřilost Kaddáfího.

Diskuze pod těmito články odpovídala obvyklé lidové úrovni. Jeden z diskutujících se však zeptal:

„Ale co vlastně řekl?“

Tak si přečtěte, co vlastně řekl, snad to i po těch letech bude někoho zajímat.